

abietinus (Nilsson), pesiä on kyllä löydetty pienistä puista. Niinpä E. Wasenius on 10. 6. 1899 löytänyt pesän kuusesta 30 sm:n korkeudelta (R. PALMGREN: Helsingfors traktens fågelfauna, Palm. ark.) ja Collet (1894) sekä Landmark ovat löytäneet kumpikin pesän kuusesta metrin korkeudelta (L. A. JAGERSKIÖLD: Nordens fåglar 1912). Edelleen on prof. K. E. Kivirikko löytänyt 16. 7. 1904 tältaltin pesän katajasta 60 sm:n korkeudelta Sääksmäellä (suullinen ilmoitus). Erikoisena mainittakoon tässä yhteydessä lyseol. Saki Paatsaman pesälöytö halkopinosta (ilm. Suomen Lintutieteellisen yhdistyksen kok. 20. 9. 1934), jotapaitsi useita pesälöytöjä on tehty aivan matalalta risukoista.

Mikä oli saanut uunilinnun pesimään näin poikkeuksellisesti on vaikea päätellä. Todennäköisesti kuitenkin tiheä oksisto tuntui tarjoavan maanpintaa vastaavan alustan pesälle.

Zusammenfassung: Nest von *Phylloscopus trochilus acredula* (L.) in junger *Abies sibirica*. Während Nester von *Phylloscopus collybita abietina* (Nilsson) ziemlich oft über den Boden gebaut werden, scheint dies beim Fitislaubsänger viel seltener zu sein. Das abgebildete Nest befand sich auf einer Höhe von 0,5 m.

Pieniä tietoja. — Meddelanden.

1. Havaintoja lintujen muuttoaajoista Pornaisissa 1934.

	Kevätmuutto:	9. 4.	<i>Columba p. palumbus</i> L.
		11. 4.	<i>Motacilla a. alba</i> L.
Tuloaika		14. 4.	<i>Falco s. subbuteo</i> L.
7. 3.	<i>Sturnus v. vulgaris</i> L. 1 yks.	14. 4.	<i>Megalornis g. grus</i> (L.)
	Seuraavat vasta 29. 3.		Useita parvia 17.—21. 4 välisenä aikana.
17. 3.	<i>Corvus c. cornix</i> L.	15. 4.	<i>Vanellus vanellus</i> (L.)
23. 3.	<i>Alauda a. arvensis</i> L.	15. 4.	<i>Numenius a. arquata</i> (L.)
23. 3.	<i>Anas p. platyrhyncha</i> L.	17. 4.	<i>Anas c. crecca</i> L.
25. 3.	<i>Bucephala c. clangula</i> (L.)	17. 4.	<i>Tringa hypoleucos</i> L.
26. 3.	<i>Coloeus m. monedula</i> (L.)	18. 4.	<i>Larus a. argentatus</i> Pontopp.
26. 3.	<i>Fringilla c. coelebs</i> L.	19. 4.	<i>Cygnus</i> sp.
28. 3.	<i>Turdus m. merula</i> L.	20. 4.	<i>Turdus pilaris</i> L.
28. 3.	<i>Columba oenas</i> L.	20. 4.	<i>Turdus ph. philomelus</i> Brehm.
29. 3.	<i>Plectrophenax nivalis</i> (L.)	20. 4.	<i>Turdus musicus</i> L.
3. 4.	<i>Anser</i> sp.	21. 4.	<i>Oenanthe oe. oenanthe</i> (L.)
4. 4.	<i>Chloris ch. chloris</i> (L.)	21. 4.	<i>Nyroca fuligula</i> (L.)
5. 4.	<i>Falco t. tinnunculus</i> L.	21. 4.	<i>Podiceps c. cristatus</i> (L.)
6. 4.	<i>Capella g. gallinago</i> (L.)		

22. 4. <i>Scolopax r. rusticola</i> L.	12. 5. <i>Crex crex</i> (L.)
24. 4. <i>Phylloscopus t. trochilus</i> L.	14. 5. <i>Muscicapa h. hypoleuca</i> (Pall.)
25. 4. <i>Pernis a. apivorus</i> (L.)	14. 5. <i>Delichon u. urbica</i> (L.)
25. 4. <i>Anas a. acuta</i> L.	16. 5. <i>Sylvia c. communis</i> Lath.
25. 4. <i>Tringa glareola</i> L.	18. 5. <i>Lanius c. collurio</i> L.
26. 4. <i>Phylloscopus collybita abietina</i>
(Nilss.)	19. 5. <i>Sylvia borin</i> (Bodd.)
26. 4. <i>Erithacus r. rubecula</i> (L.)	22. 5. <i>Apus a. apus</i> (L.)
26. 4. <i>Larus r. ridibundus</i> L.	
26. 4. <i>Larus c. canus</i> L.	
27. 4. <i>Hirundo r. rustica</i> L.	
28. 4. <i>Saxicola r. rubetra</i> (L.) 1 yks.
Seuraavat vasta 14. 5.	
28. 4. <i>Lynx t. torquilla</i> L.	
29. 4. <i>Phoenicurus ph. phoenicurus</i>
(L.)	
2. 5. <i>Cuculus c. canorus</i> L.	
4. 5. <i>Motacilla f. flava</i> L.	
4. 5. <i>Muscicapa s. striata</i> (Pall.)	
5. 5. <i>Sylvia c. curruca</i> (L.)	

Syysmuutto:

Lähtöaika

19. 8. <i>Grus g. grus</i> (L.)
Parvia matkalla aina 26. 9.
saakka.	
6. 9. <i>Apus a. apus</i> (L.)	
10. 9. <i>Muscicapa s. striata</i> (Pall.)	
14. 9. <i>Hirundo r. rustica</i> L.	
8. 10. <i>Motacilla a. alba</i> L.	
12. 10. <i>Fringilla c. coelebs</i> L.	

Lars L. Lindholm.

Harakan pesä rantapajukossa
8. 6. 33. Valok. O. Lumiala.

2. Tietoja *Pica pica*'n (L.) pesimisestä Kuopion pitäjässä. Harakka pesii Kuopion pitäjän Sotkanniemen kylässä yleensä pienehköihin kuusiin (n. 4—15 m. korkeudelle), joskus myös petäjään sakeammassa metsässä vastaaville korkeuksille. Tästä tavallisesta pesäpaikan valinnasta ovat poikkeuksia seuraavat havainnot: 1930 5. 5. Pesä nuoressa petäjikössä (jonka keskikorkeus n. 3—4 m.) petäjässä n. 1.75 m. korkeudella. Munia 7, melkein hautomattomia. 1933 5. 6. Pesä kuusiaidassa n. 2 m. korkeudella (20 m. päässä rakennuksesta). 1933 8. 6. Pesä rantapajukossa aivan vesirajan lähellä pajussa n. 2 m. korkeudella. Munia 6. Pesäpaikalla ulottuvat viljelykset lähelle rantaa, vain n. 10 m. levyinen pajukovyöhyke, jonka keskellä pesä sijaitsi, tarjosi sille näkösuojaa.

Kuopion kaupungissa pesii harakka myös koivuihin poikkeustapauksissa, m. m. Väinölänniemen puistossa (n. 12—15 m. kork.).

Onni Lumiala.

3. **Skatan och människan.** Då jag första gången besökte Stockholm väcktes min stora förvåning av de skatbon som funnos på en del ställen i planteringarna i centrum av staden, och då jag vintern 1934 företog en resa till trakterna kring Torneträsk, vilken resa utsträcktes ända till Narvik, fäste jag mig åter vid den förtroendefulla inställning till människan från skatans sida som kom till synes i de talrika bon som voro byggda i närmaste närhet till människoboningar. Särskilt iögonenfallande var detta drag vid järnvägslinjen mellan Riksgränsen och Narvik. — Det förefaller som om området för skatans regelbundna uppträdande som „hemfågel“ skulle gripa ett stycke in på östra sidan av Torneälv: I Torneå funnos skatbon i planteringarna, och denna vinter fäste jag mig vid några skatbon i ensamt stående lövträd invid gårdar i Lanki mellan Kemi och Torneå.

Visserligen ser man här och där också i övriga delar av Finland skatbon i närmaste närhet av boningar, i trädgårdar o. dyl., men det förefaller mig som om det i allmänhet vore en betydligt sällsyntare förekomst i vårt land; i allmänhet placeras ju skatan hos oss sitt bo ganska väl undanstuckt i något tätare skogsbyn. Vid mina visserligen korta besök i Sverige har jag icke kunnat undgå det bestämda intrycket att det föreligger en markerad skillnad i skatans förhållande till människan mellan Sverige samt åtminstone det nordliga Norge å ena sidan och huvuddelen av Finland å andra sidan. Det ligger väl närmast att antaga, att skillnaden förorsakas av en mindre välvillig inställning till skatan från människans sida i vårt land i jämförelse med våra västliga grannländer; måhända betraktas skatan där som en lyckofågel. Det skulle vara av ett visst intresse att få saken folkloristiskt belyst.

Överhuvud är skatans förhållande till kulturen en fråga som jag ville fästa våra ornitologers uppmärksamhet vid. I våra trakter förefaller ju arten att vara helt avhängig av förekomsten av odlade marker. Har skatan invandrat i Nordeuropa som en odlings följelagare, eller har den funnits här redan förut och först sekundärt blivit beroende av kulturen? I en avhandling om Kamtschatkas och Kurilernas fågelfauna (jmf. s. 30) berättar S. BERGMAN, att skatan där ej blott förekommer i byarna utan även, om ock sparsamt, i de stora ödemarkerna på dagsresors avstånd från bebodda trakter, t. o. m. om vintern. Trots att grov skog med höga träd finnes, häckar skatan på Kamtschatka främst i snåriga sumpskogar vid flodstränderna och bygger sitt bo på låg höjd. Det förefaller mig högst antagligt att detta är skatans ursprungliga förekomstsätt; och det är intressant att fågeln även hos oss synes ha en viss tendens att bygga sitt bo på motsvarande platser. Jag har på Åland flere gånger funnit skatbon i lågväxta björksnår vid sumpiga sjöstränder; en liknande boplatz återges av den utmärkta bild som illustrerar LUMIALAS meddelande om skatans häckning på ovanliga boplatser i Kuopiotrakten. Men uppträder skatan i Finland ens tillfälligtvis fullständigt oberoende av odlade marker som näringsbiotop? Iakttagelser över sådana fall skulle ovillkorligen förtjäna att publiceras.

P. Palmgren.